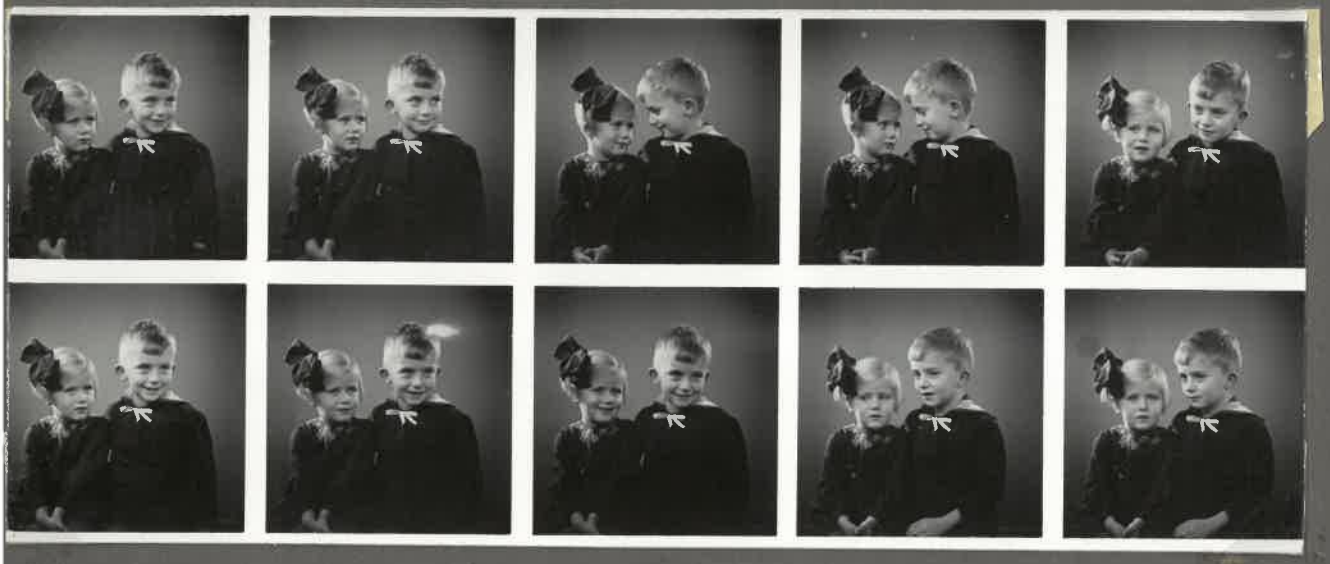

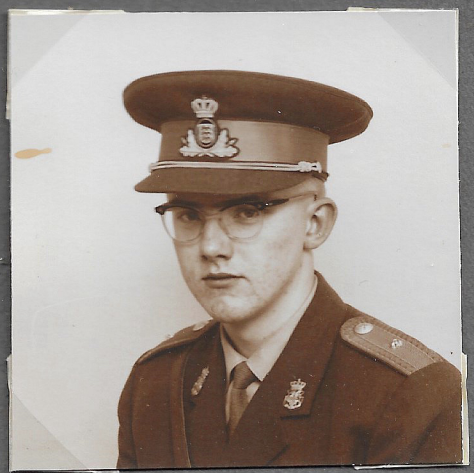

A. Christiansen
Roskilde

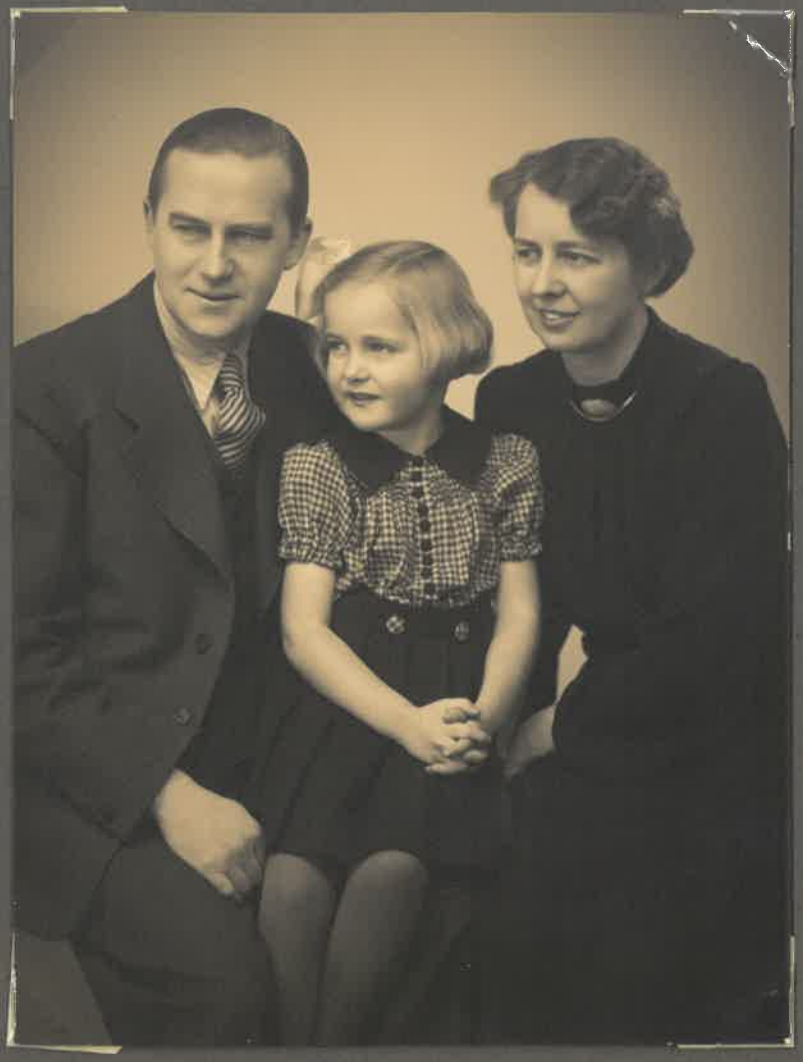

I Frederiksberg Kirke er kontorassistent, frøken Jytte Andersen blevet viet til kontorassistent Sten Jantzen.

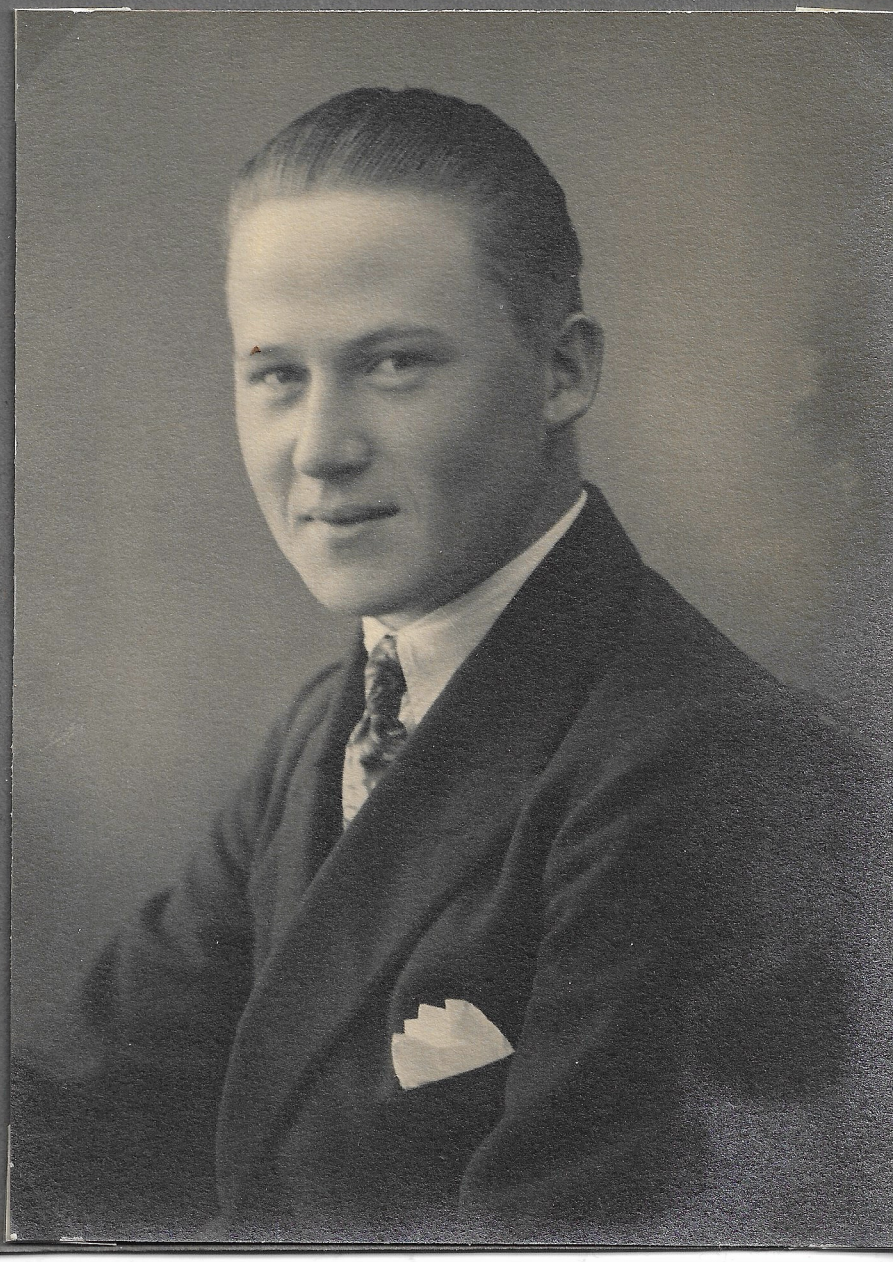

Dødsfald

Bankkasserer Karl Siggaard Andersen, Fredericia

Efter flere års tiltagende svagelighed er fhv. bankkasserer Karl Siggaard Andersen, Calvinsvej 58, Fredericia død, 63 år gammel.

Bankkasserer Karl Sigaard Andersen var en af Fredericias gode borgere. Han var født på Herningegnen men kom som ganske ung til Fredericia, hvor han blev elev i Fredericia Privatbank, og hvor han senere efter et par års virke i Sønderborg avancerede til bankkasserer — et virke, der var som skabt til ham, og som skaffede ham et utal af venner ikke blot for den nøjagtighed, han lagde for dagen, men også for den imødekommende og store elskværdighed, der prægede hele hans færd. Derfor var der også mange, der beklagede, at han på grund af svigtende helbred måtte søge sin afsked.

Bankkasserer Karl Siggaard Andersen overleves af hustru og tre børn. En datter er gift i København, en anden datter er bankassistent, og sønnen har en betroet stilling inden for ØK i Rhodesia. Begravelsen foregår i stilhed.

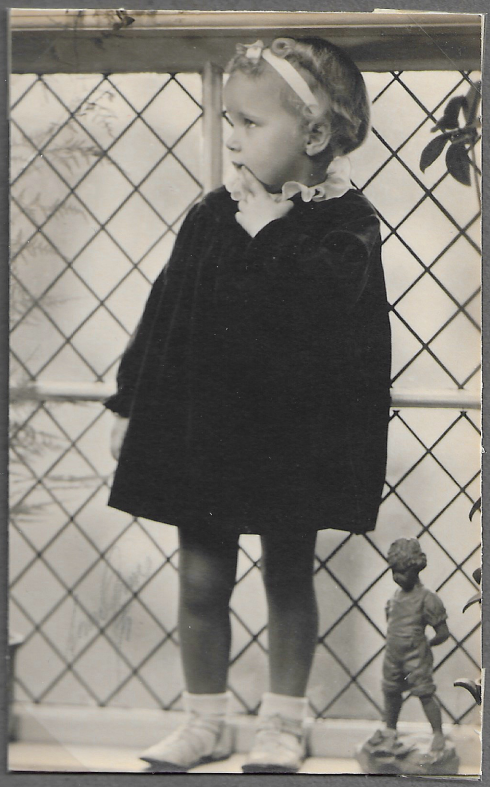

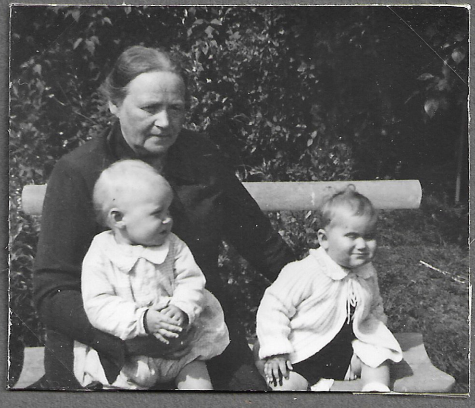

Bryllup i
Jannie
Knud

Realskole.

Naar man dykker ned i Slægtens Historie ...

Over 200 nulevende Personer stammer fra den gamle Selvejerslægtsgaard »Hagelskjær« ved Ikast, og de vil alle blive indbudt til Slægtsfest i 1952

Et enestaaende Stykke Slægtsforskning blev Resultatet af Fætterens Ønske om at laane en Motorcykle

Landmanden sagde: – Det er underligt, at vi har Stamtavler over vore Dyr, men ikke over vore Fædre

Det kan være Lyst og Interesse, det kan ogsaa være den til Tider uovervindelige Trang til »at gøre lige som andre«, eller det helt tredie: en Tilfældighed, som fører til, at en Slægts Grene udforskes og udredes og en Stamtavle opstilles.

I denne Beretning, som handler om Hagelskjær-Slægterne, var det en Tilfældighed, som fik den afgørende Indflydelse, ja, det var noget saa ordinært som et Ønske om at laane en Motorcykle, der førte til et ganske enestaaende Slægtsstudium. Ikke alene er Slægtstraadene udredet og megen interessant Slægtshistorie klarlagt — der bydes paa Mord og en stor Falskmøntnerbande, der lyder maaske ikke saa godt, men hør siden hen, hvordan det hele hænger sammen. Man har tillige taget det Standpunkt, at det ikke er nok at samle Materialet i en stor og fyldig Bog, men lige saa betydningsfuldt, at saa mange som muligt inden for Slægterne lærer hinanden at kende.

Det første Skridt hertil blev taget med en Slægtsfest i 1942, da var der nemlig forløbet 200 Aar, siden Slægtens Stamfader *Søren Lauridsen Hagelskjær* og hans Hustru, *Kirsten Pedersdatter*, erhvervede Hagelskjærgaard, der dengang laa lige ved Storaaen, ca. 1,5 Kilometer Nordvest for Ikast. Siden er den flyttet et Stykke bort fra Aaen. Hagelskjær er af Historikere forklaret som et Palisadeværk, et Forsvarsværk i Forbindelse med et Vandløb. Gaarden regnes for at være Herning-Egnens ældste Selvejerslægtsgaard.

I Dag sidder sjette Generation i lige Linie for Styret paa denne Gaard, og syvende Generation er parat, naar det engang bliver nødvendigt. Ser man bort fra den lige Linie, kan man komme langt flere end seks Generationer tilbage ....

Da Motorcyklen skulde laanes

Men lad os gaa videre med Ønsket om at laane Motorcyklen .... Vi skal tilbage til 1922. Der var dengang en ganske ung Kommis i Ikast Brugsforening. Han hed *Bernhard Larsen*, og det var ham, som ejede Motorcyklen. Hans Fætter, *Laurids Hagelskjær Lauridsen*, studerede paa samme Tid Teologi ved Universitetet, men naar han i Ferien vendte tilbage til Ikast, tog han ofte til Viborg, hvor han paa Landsarkivet foretog visse Studier af Moderens Slægt.

Togforbindelserne fra Ikast over Herning til Viborg var imidlertid ikke de allerbedste, og da det derfor vilde være betydeligt lettere at bruge en Motorcykle, var det, han gik til Fætteren med sit Ønske.

— Maa jeg laane din Motorcykle? spurgte han.

— Hvor skal du hen paa den?

— Til Viborg.

— Hvad skal du der?

— Besøge Landsarkivet.

— Hvad er det for noget?

— Det er et Sted, hvor man opbevarer gamle Kirkebøger, Dombøger, Jordebøger og meget andet interessant Arkivmateriale, ved Hjælp af hvilket man kan studere sin Slægt..

— Det lyder meget interessant, men det er vel et Sted, hvor ikke enhver kan komme ....

★

I Dag er Bernhard Larsen Forretningsfører for Sygekassen i Ikast, Leder af Biblioteket, Bladmand og en anerkendt Slægtsforsker og Lokalhistoriker, mens Laurids Hagelskjær Lauridsen er Præst i København.

Utallige er de Besøg, Bernhard Larsen siden 1922 har aflagt i Landsarkivet og i andre Arkiver, men foreløbig er det ogsaa blevet til Slægtsbogen paa lige ved 400 Sider. Det maa dog tilføjes, at mange inden for Slægten, efterhaanden som Tiden gik, ogsaa fik stor Interesse for dette specielle Forskningsarbejde og tog sig af særlige Opgaver.

Slægtsstenen, som blev afsløret i 1942. Paa Stenen er Aarstallet 1741 anført, men Overtagelsen af Ejendommen har sikkert først været helt i Orden Aaret efter, hvorfor man da ogsaa fejrede 200 Aars Dagen i 1942.

Naar Præsten glemte at føre Kirkebogen

Ofte har Bernhard Larsens Arbejde været forbundet med store Vanskeligheder. Oplysningerne har paa visse Omraader været meget sparsomme, ja, han har gennem Studiet af de gamle Kirkebøger opdaget, at det undertiden er sket, at en Præst har *glemt* at føre Kirkebogen. I Kirkebogen for Ikast Sogn — spændende over Tiden 1709 til 1814 — har der saaledes engang været et Hul paa ikke mindre end tre Aar, og da Præsten fik Paalæg om at bringe denne Mangel i Orden, var der ikke andet for ham at gøre, end gaa rundt i Sognet og spørge hos de forskellige Beboere, hvad der inden for deres Slægt var sket af kirkelige Handlinger i det forløbne Tidsrum. Det siger sig selv, at et og andet blev glemt under disse Omstændigheder.

I øvrigt ses det af Kirkebogen, der for de 105 Aars Vedkommende ikke er større end Kingos Salmebog, at Præsterne har været yderst sparsommelige med Oplysninger om den enkelte. Der var ikke mere end det strengt nødvendige: Daabsdag og Dødsdag, eventuelt Bryllupsdag. Fødselsdatoen findes derimod kun sjældent. Den interesserede ikke Kirken, ja, man har endda konstateret, at Smaabørn, der døde, inden Daaben kunde finde Sted, undertiden slet ikke blev indført i Kirkebøgerne.

Den første Slægtsfest

Men det lykkedes Bernhard Larsen — undertiden ad mærkelige Veje — at faa alle Huller fyldt ud, og en Dag kunde han præsentere de over 2000 nulevende Personer, der alle kan føres tilbage til Søren og Kirsten, men tillige ogsaa en god Portion Slægtshistorie.

Da Familiens Interesse for Arbejdet, som nævnt, var stor, blev der dannet en særlig Komité — Hagelskjær-Komiteen — hvis Formand er fhv. Kinamissionær *Laurids Hagelskjær*, som nu bor i Ikast. Den blev nedsat i Foraaret 1942 og gik straks i Gang med at arrangere den første Slægtsfest. Indbydelsen blev sendt ud til de mange, man havde fundet hørte til Gaarden. Selvfølgelig havde man ikke paa Forhaand kunnet underrette alle om de Slægtsstudier, der havde været i Gang, og derfor opstod der da ogsaa, da Indbydelserne udsendtes — med en kort Redegørelse for Slægtens Historie — Forbavselse her og der ved at konstatere, at man var i Familie med den og den. De fleste af Slægtens Medlemmer var blevet paa Egnen, nemlig i Sognene: Ikast, Gjellerup, Ilskov og Bording. Selvfølgelig var i Aarenes Løb ikke saa faa draget ud, men ogsaa mange af dem eller deres Efterkommere mødte op til den første Slægtsfest paa Hagelskjærgaard.

I alt kom der 800 Mennesker, og det var ualmindelig mange, naar man tager Krigstidens daarlige Trafikforhold — selv paa de lokale Omraader — i Betragtning. Festen kulminerede med Afsløring af en stor Slægtssten i det ene Hjørne af Gaardens Have.

Stamtavler over vore Dyr, men os selv —

De fleste af dem, der mødte, var blevet ved den danske Jord. Der er saaledes over 300 Gaardmænd i Slægten, men desuden Husmænd, Købmænd, mange Fabrikanter, Præster, Lærere, Direktører, Læger, Dyrlæger, en Højskoleforstander og en Cirkusdirektør, Fru *Belli*.

Det var Gaardejer *Jens Hagelskjær*, Ilskov, som holdt Afsløringstalen, og han sagde et Par Ord om Stamtavler, som bør med her:

»— Vi sætter Fædrene et synligt Minde som Tak for deres Troskab til Jorden og Hjemstavnen. For os af Slægten, der er Landmænd, er det underligt, at vi har Stamtavler over vore Dyr, men ikke over vore Fædre.

Her falder Tanken uvilkaarligt paa Køernes Stamtavler. Alene Bøgerne med Tavlerne over den røde Ko fylder en kæmpestor Boghylde.

Den næste Fest forberedes

Det siger sig selv, at der blev snakket Slægt og Familie til den store Guldmedaille under Festen. Stamtavlerne blev studeret, saa man kunde komme paa det rene med, hvordan man var i Familie med hinanden. Siden har der været rig Lejlighed til Slægtsstudier i en Bog, Bernhard Larsen udsendte i 1944.

Komiteen har da ogsaa Gang paa Gang siden Festen konstateret en voksende Interesse for Slægten, bl. a. derved, at Hagelskjærnavnet, der var gledet ud i flere Grene af Slægten, paany er blevet taget op og nu holdes højt i Ære.

Lignende Fester vil blive holdt med passende Mellemrum, og allerede nu forbereder man en Fest i 1952. Da haaber man, at saa godt som alle vil møde op, for saa kan det blive en af de største, maaske den største Slægtsfest, som endnu er holdt i Danmark.

En Statsminister fra Ikast

Og lad os saa vende os mod lidt af den Historie, der knytter sig til Slægten.

Søren Lauridsen Hagelskjær hed altsaa Stamfaderen, og hans ældste Søn, som arbejdede paa Gaarden i 1771, hed naturligvis, som Skik var, Laurids Sørensen H. Han var først gift med den velhavende Niels Pedersen Smeds Datter, men efter hendes Død giftede han sig med en Datter fra Fonnesbækgaard i Ikast, ogsaa en meget velstaaende Familie. Hun hed Anna, og hendes to Brødre, *Mads* og *Christen*, rejste til København som Uldhandlere. Senere steg de i Graderne og handlede med Silke, og det var dem, som grundlagde »Fonnesbech«. Mads Fonnesbechs Datter, Anna, blev gift med sin Fætter Anders Christensen Fonnesbech, og deres Søn, *Christen Andreas F.*, var konservativ Politiker og Konseilspræsident i 1874—75.

Blader vi tilbage til 1705, kommer vi til det næsten historiske Mord i Klode Mølle. Mangt og meget har der i hvert Fald været skrevet og fortalt om dette Mord, og man støder Gang paa Gang paa Omtaler af det i Litteratur, der har sit Ophavssted i Midtjylland.

Lad os her høre, hvad stærkt forkortede Kendsgerninger fra Lysgaard Herreds Justitsprotokol siger:

— Tirsdag den 18. Maj 1705 kom til Klode Mølle, der tidligere havde været Kro, en Matros, som hed Niels Pedersen. Han bad om Nattelogi. Han skulde til Flensborg, sagde han, men havde ømme Fødder og haabede paa Vognlejlighed. Kort efter kørte Møllerkarlen, Espen Sørensen, med nogle Folk til Hvam Kro, men da han næste Eftermiddag Kl. 3 vendte tilbage, var det forfærdelige sket.

Ud paa Natten, da alle laa i deres søde Søvn, rejste den Fremmede sig, med en lang, spids Kniv sneg han sig ind i Møllerens Sovekammer, formodentlig for at plyndre. Han kastede sig straks over Manden, hvem han bibragte mange svære Saar. Dernæst kom Turen til Konen, hvis Dyne og Lagen blev gennemhullet med Knivstød, der gik dybt ind i hendes Legeme. Manden havde rejst sig for at redde Konen, men sank snart sammen. Pigen, Margrethe Mandsdatter, kom løbende ved deres Skrig, en ung Karl, Niels Nielsen, laa i Stalden uden at mærke noget. Ved Synet af den tililende Margrethe løb Morderen sin Vej. Møllerkonen kom sig, om end langsomt, men Niels Jørgensen havde faaet for meget.

Her kan det i øvrigt føjes til, at Mylius-Erichsen i »Den jydske Hede« fortæller, at Morderen længe sneg sig omkring Møllen for at faa økonomisk Udbytte; men de to Kvinder havde resolut under Frygt herfor faaet den afsjælede Møller sat i en Stol for Bordenden med den opslagne Bibel og et Lys foran sig, og da Morderen saa dette ind ad Vinduet, troede han, Mølleren endnu var i Live og flygtede. Han blev paagrebet i Husum i Slesvig og vedgik straks sin Ugerning. Han dømtes til Stejlen ved Landevejen norden for Møllen, efter Tidens Skik med Morderkniven drevet ind i Tværpinden over sit Hoved.

Efter en mundtlig Overlevering paa Egnen blev han begravet, hvor flere Sogne og Herredsskel stødte sammen, og selvfølgelig kunde der ikke gro noget paa hans Grav.

Det var en Datter af Møllerkonen, der blev Stammoder til Hagelskjærslægterne.

Nogle af Slægtskomiteens Medlemmer forsamlede paa Hagelskjærgaard, hvor de drøfter Slægtsfesten, som skal holdes i 1952. Fra venstre ses den nuværende Ejer af Gaarden, Gdr. Bækgaard Hagelskjær, hans Broder, fhv. Kinamissionær Laurids Hagelskjær, der er Komiteens Formand, Forretningsfører Bernhard Larsen, der har udredet de mange Slægtstraade, en tredie Broder, Tømmerhandler Nybo Hagelskjær, og Fru Bækgaard Hagelskjær.

Uhyggeligt Spil Terninger

Da man udsendte Indbydelsen til Festen i 1942, stod der i den, at flere Ting i Hagelskjærs Familiekrønike kunde danne Grundlag for en hel Roman, f. Eks. Mordet i Klode Mølle eller Beretningen om en Svoger til Laurids Sørensen Hagelskjær ved Navn Niels Lassesgaard, der var blandt de jydske Falskmøntnere og blev dømt til Døden ....

Siden har det dog vist sig, at dette med Svogerskabet ikke holder Stik. Man troede nemlig, at Laurids' Kone og Lassesgaards Koner var Søskende. De var imidlertid Kusiner, men det gør ikke Beretningen mindre spændende.

Falskmøntnerbanden havde ni Medlemmer, og den havde Hovedkvarter i Ikast. De begyndte med at lave 10-Rigsbankdalersedler, men syntes hurtigt, det blev til for lidt,

og saa gik de helt op til 50-Rigsbankdalersedler. Det var imidlertid mange Penge dengang — en god Gaard kostede kun 3—400 Rigsdaler — og det gik ikke an at veksle Sedlerne i Ikast. De drog derfor rundt paa Markederne i Jylland og fik dem vekslet; men i 1776 blev Banden fanget og ført til Blaataarn i København. Her blev Niels Lassesgaard, Skriver *Schmidt* fra Viborg og en til dømt til Døden ved Halshugning, mens de øvrige fik livsvarigt Tugthus.

Højesteret syntes imidlertid, at Skriveren, der som arbejdsløs var blevet lokket med af de andre og havde været benyttet til at eftergøre Underskrifter paa Sedlerne, var dømt for haardt. Imidlertid kunde man ikke finde nogen Bestemmelse i den civile Retspleje, hvorefter man kunde benaade ham, men saa gjorde man noget saa enestaaende som at tage en Bestemmelse fra den militære Straffelov i Brug, nemlig at nogle af de dødsdømte kan spille sig fri gennem Terningkast. Højesteret besluttede, at to af de dødsdømte skulde have denne Chance, og haabede saa paa, at Skriveren blev den ene.

Udsigt over en Del af den gamle Selvejerslægtsgaard.

Den Dag, Henrettelsen skulde finde Sted, blev der paa Skafottet, som var opstillet paa Fælleden, placeret en Stortromme, hvorpaa Terningerne kunde kastes. Der var tre Terninger i et Træbæger, og Lassesgaard tog det først i Haanden og lod Terningerne falde paa Trommeskinnet. Han slog 9. Saa kastede Schmidt — 8! Det samme slog den tredie dødsdømte, og de to, som havde slaaet lige meget, skulde slaa om. Schmidt slog igen 8, mens den anden slog 9 — og Schmidts Skæbne var beseglet!

Lassesgaard sad i tyve Aar i Blaataarn og var gammel, da han blev benaadet. Han vendte ikke tilbage til Ikast, blev i København, men han havde givet Hjemegnens Beboere Stof nok til spændende Beretninger i de lange Vinteraftener mange Snese Aar frem i Tiden.

KARL POULSEN.

Hagelskjær-Slægterne

FEJRER 350-AARS JUBILÆUM

Den store Slægtsfest fejres Søndag den 20. Juli med Festgudstjeneste i Ikast Kirke og stor Slægtsfest i Gl. Hagelskjærs Have

ET meget sjældent 350 Aars Slægtsjubilæum vil Søndag den 20. ds. blive fejret ved en stor Familiefest i Gl. Hagelskjærs store Have ved Ikast. Der ventes Deltagere fra hele Landet. Forinden Festen vil der Kl. 13,30 blive holdt en Familie-Festgudstjeneste i Ikast Kirke, hvor to af Slægtens Medlemmer, den gamle Kinamissionær, Pastor emer. Laurids Hagelskjær, Ikast, og Pastor Laurids Hagelskjær Lauridsen, Natanaels-Kirken i København, vil tale. Ogsaa Degnen, Førstelærer N. J. Sønderby, Finderup, er — naturligvis — af Slægten.

Straks efter Festgudstjenesten begynder Festen i Gl. Hagelskjærs store Have. Der er dækket Kaffeborde til 1—1½ Tusinde Mennesker, men iøvrigt er Festen af Hensyn til Bespisningen arrangeret som en stor "Skovtur", hvor de mange Familier, der ogsaa omfatter Børn og gamle, selv har Madkurve med. — Kaffe med Brød, Øl og Sodavand kan dog købes i Haven. Ved Indkørslen til Gaarden vil Gaardens Ejer, Bækgaard Hagelskjær, byde de mange "Slægtninge" velkommen ved den store Slægtssten, der blev rejst for 10 Aar siden, og iøvrigt vil Programmet i Haven veksle mellem Musik, Taler og Sang og Samtaler og Samvær mellem de mange Slægtsgrene.

For 10 Aar siden fejredes en lignende Fest med 800 Deltagere, men da var Færdsels - Forholdene meget indskrænkede, f. Eks. var Bilkørsel helt forbudt.

Der er blevet udgivet en Slægtsbog om Hagelskjær-Slægten

Udarbejdelsen af Bogen blev overdraget Brødrene Elvig og Bernhard Larsen, og efter yderligere Arbejde med Opgaven i et Par Aar udkom den op mod 400 Sider store, rigt illustrerede Slægtsbog til Julen 1944. En Del Familiemedlemmer, der var rejst fra Egnen (og deres Efterkommere) havde det dog ikke været muligt at opspore, men flere Grene er indføjet i Slægtsarkivet siden, idet Efterkommere har hørt om eller læst Slægtsbogen og for nogles Vedkommende har udarbejdet Stamtavler over deres Slægtsgrene.

Hertil kommer, at Forfatteren Jens Abildtrup, Nr. Nissum, i indeværende Sommer har udgivet en 124 Sider stor Slægtsbog om Hagelskjær - Slægtens Forfædre. — Denne Bog oplyser blandt meget andet, at Hagelskjær-

Slægtens "Stamfader" Søren Lauridsen Hagelskjær, der i 1742 overtog Hagelskjær (nu 3 Gaarde), paa mødrene Side er af Slægten Barfoed, og at han i Virkeligheden købte eller overtog Selvejergaarden Hagelskjær i Ikast af sin Mødreneslægt.

Jens Abildtrups nye Bog, "Selvejer-Slægten Bjødstrup" kaldet, er delt i tre Afsnit. Kapitlerne om Barfoed-Slægten oplyser, at denne Slægts Stamfader, Jens Barfoed, Sædding Storgaard, blev adlet af Kong Christian den Første i 1455. En Efterkommer, Morten Jacobsen Barfoed, kom til Herningegnen i 1685, da han giftede sig til Halvdelen af Storgaarden "Vaaddegaard" i Ikast Sogn. Denne Slægt og et Par indgiftede Slægter ejede for 2—300 Aar siden alle Selvejergaarde i Hammerum Herred, og Morten Jacobsen Barfoed døde i Hagelskjærgaard 1618.

Den nøjagtige Dato for Slægtens Overtagelse af Hagelskjærgaard har i hvert Fald endnu ikke kunnet opspores i de fra denne fjerne Fortid saa sparsomme Kilder, men et Par Aar efter den meget vellykkede 200 Aars Jubilæumsfest Søndag den 19. Juli 1942 vedtog Slægtskomiteen at afholde en lignende Fest hvert 10'ende Aar, og efter de til nu foreliggende, dokumenterede Oplysninger vil det næppe være meget galt i Aar at fejre 350 Aars Jubilæet for Slægtens Overtagelse af den gamle Selvejer-Slægtsgaard.

Den lyttende kliniker

M. Siggaard Andersen.

ALDRIG at dominere med sin viden, men at lade den skinne igennem til betryggelse, at være beskeden, men alligevel bestemt, at være taalmodig, ja langmodig, uden at være eftergivende, at kunne „lytte" med alle fem sanser og dertil have en sjette til at fornemme en helhedssituation med, — det er den rigtige læges dyder. Og dem alle har overlæge, dr. med. *M. Siggaard Andersen*, som nu har taget ferie fra Amtssygehuset i Gentofte for i dag at fejre sin 60 aars fødselsdag paa ukendt sted og fjernt fra al virak.

Da Siggaard Andersen begyndte sin karrière, var han blandt de forholdsvis faa medicinere, der interesserede sig for hjertesygdommene, og han var pioner, da elektrokardiografen tegnede de første kurver over hjerternes gang. Da gjorde han en betydelig videnskabelig indsats — efterfulgt af mange andre — ved, om man maa sige det saadan, at levere det objektive bevis for hjertelidelsernes alvorlige karakter hos difteritispatienter. Men hvilke apparater, der end lod sig opfinde til at aflure vor store livgivende muskel dens hemmeligheder og svagheder, saa lod han sig aldrig helt betage af tekniken. For ham har det væsentlige grundlag for diagnosen altid været, hvad patienten kunne fortælle om sig selv, eller rettere hvad han — lægen — med sin store indfølingsevne kunne lokke ud af patienten. Og det ikke kun, naar det drejede sig om hjertepatienter. Siggaard Andersen er om nogen fuldt fortrolig med den moderne indsigt i psykens aarsag til og indflydelse paa sygdommens forløb, og denne indsigt har han anvendt bredt med sin fornemme spørgeteknik paa hele det klaviatur af patienter, som søger specialisten i den interne medicin.

Nogen fritid har han aldrig haft. Naar han forlader hospitalet, er hans hobby et omfattende organisationsarbejde. Han har staaet i spidsen for de yngre læger, haft sæde i hovedbestyrelsen og været formand for sygehuslægerne i provinsen — en udsat post forøvrigt, som normalt kun bestrides en kortere aarrække. Han har siddet der urokket siden 1938, og ofte har hans stille lune og kloge dømmekraft besejret et tiltagende uvejr. Det er ogsaa hans indsats, at sygehuslægerne i provinsen nu omsider har faaet forbedret deres økonomiske vilkaar. Men fejres, det vil han altsaa ikke. Ved sin bortrejse manifesterer han sit sande jeg, den beskedenhed, der altid saa fornemt har præget ham.

Riddersporen.

1324 - 212

Professor, dr. med. M. Siggaard Andersen

24/4 1970

75 Professor, dr. med. M. Siggaard Andersen, indtil for fem år siden chef for den medicinske afdeling C på Amtssygehuset i Gentofte, fylder i dag 75 år. Han skabte sig gennem de mange år det smukkeste omdømme som intern mediciner. Han, der er læge fra 1918, valgte på et tidligt tidspunkt af sin videre hospitalsuddannelse dette speciale og var som reservelæge knyttet til københavnske hospitaler, før han i 1936 blev overlæge i Gentofte. I en periode med den voldsomste udvikling også i den del af lægekunsten, han havde gjort til sin, virkede han her og ikke blot som den vidende og erfarne læge, men også som en læge i allernærmeste kontakt med forskningen. Det var med god baggrund, han i 1958 fik overdraget et professorat i medicin ved den kliniske praktikantundervisning. Han har skrevet adskilligt med emner fra den interne medicins område, deriblandt disputatsen fra 1926 om skarlagensfeber-streptokokker. Mange faglige og organisatoriske hverv er eller har været lagt i hans hænder.

Siggaard Andersen

★

Professor, dr. med. M. Siggaard Andersen, en af vore fremtrædende interne medicinere, er afgået ved døden i en alder af 78 år. Han var jysk dyrlægesøn, fra Give, tog sin studentereksamen fra Vejle og blev læge i 1918. Ret hurtigt under sin videre uddannelse samlede han sig om den interne medicin, derunder ikke mindst hjertesygdomme; han forsvarede sin doktorafhandling — om skarlagensfeber—streptokokker — i 1926 og deltog syv år senere i professorkonkurrencen med en afhandling om hjertelidelser under og efter difteri. Han placerede sig i det hele meget hurtigt inden for sit fag, og allerede i 1936 overtog han chefposten på afdeling C på Københavns Amtssygehus i Gentofte. Her virkede han siden gennem de mange år, på sådan måde, at han skabte både sig selv, sin afdeling og sit hospital den største anseelse. I 1958 beskikkedes han til professor ved den kliniske praktikantundervisning på universitetet og gjorde også i denne egenskab en højt påskønnet indsats. I de yngre år kom hans varme interesse for lægestandens faglige og organisatoriske arbejde til aktivt udtryk gennem hans varetagelse af adskillige fremtrædende tillidsposter begyndende med formandskabet i Foreningen af Yngre Læger — senere fortsatte han i ledelsen for Den almindelige danske Lægeforening og Københavns Lægeforening og gjorde ikke mindst en stor indsats som formand for Foreningen af Sygehuslæger i Provinsen. Både af kolleger og patienter var dr. Siggaard Andersen højt værdsat — de sidstnævnte forstod, at hans lidt knappe form var udtryk for hans dybtgående indlevelse i problemerne omkring hvert enkelt sygdomstilfælde. Professor Siggaard Andersen havde den glæde at se sin lægegerning ført frem i næste generation. Professor, dr. Ole Siggaard Andersen er hans søn.

M. Siggaard Andersen

B.T. 26.6.1970 1324-2124

Under disputatsen tegnede Otto C. Fra venstre: Doktoranden J. Siggaard-Andersen, hans bror, dr. O. Siggaard-Andersen, hans søster fru Karen Hornsleth og hans mor, professorinde Siggaard-Andersen.

Blod i benet

Læge J. Siggaard-Andersen forsvarede i går på Københavns Universitet sin disputats om en særlig metode til måling af blodgennemstrømningen i benet.

Princippet er, at man lægger en slags manchet om låret og strammer den så meget, at blodet kan løbe ned i benet, men ikke derfra. Benet svulmer derfor noget op, og det er denne opsvulmen, man måler og bruger som udtryk for blodtilstrømningen til benet.

Metoden, som er udarbejdet af Siggaard-Andersen, anses for at være både pålidelig og mindre risikofyldt end andre metoder, der anvendes. Ved hjælp af undersøgelsen vil man være i stand til at se, om et kururgisk indgreb bragte den bedring, man havde ventet.

Opponenter var overlæge, dr. Niels A. Lassen og professor, dr. A. Tybjærg Hansen.

Hz

"Lille Jens" er identisk med Jens Peter Mølbach Nielsen.

Lille Jens og Præsten.

En sandfærdig Oplevelse.

Hvor var det dog fattigt og smaat i det lille Indsidderhjem, som „lille Jens" kaldte sit Hjem. Den ene Stue, som fandtes, gjorde Tjeneste som Opholdsstue, Spisestue og Sovekammer. Her sov lille Jens med Forældrene og 6 Søskende. Alt var fattigt baade indendørs og ude.

Dette lille Indersted laa i Mølbach Sogn kun kort Vej fra Vesterhavet. Jordene var sandede, og store Strækninger laa hen som uopdyrket Hede. Kun hist og her laa et enkelt Stykke, hvor Heden var brækket og opdyrket. Her voksede sparsomt Havre. Jens's Fader ejede desværre ikke noget af den Herlighed; han maatte nøjes med et lille Stump Kaalhave omkring Huset. Baade ham og hans Kone maatte hver Dag ud at arbejde for det daglige Brød hos Gaardmanden, og det var strengt ag haardt Slid, og trætte og forkomne vandrede de hjemad til Børnene, naar Dagens Gerning var endt, og det var en lang Dags trælsomt Slid, der den Gang fordredes, for den Mark eller 16 Skilling, som da var den gængse Dagleje. Børnene maatte saa hele Dagen skøtte sig selv under Opsigt af de ældste. Og naar Forældrene kom til Hjemmet efter Dagens Møje, var de begge saa udasede, at de hurtigst muligt søgte den Hvile, som de haardt tiltrængte, og kunde som Følge deraf ikke være meget for Børnene. Lille Jens, som var den ældste, var til daglig helt stolt over, at han havde Overkommandoen over Flokken. Han maatte dele Mellemmaden ud til hver enkelt, for at der ingen Fortrydelse skulde blive. Moderen smurte de fornødne Rundenummer, før hun gik til sit Arbejde om Morgenen, og hver havde sin passende Portion — efter Alder og Anciennitet. Herude i Vesteregnen lærte alle tidligt at binde Hoser, og Jens og hans Søskende var ikke ret gamle, før de kunde begynde at bruge Strikkepindene, og selv, naar de færdedes ude, var Strikkepindene i Aktivitet, Garnnøglen var slængt over Skulderen og laa i en Pose paa Ryggen.

Da Jens var fyldt 7 Aar, maatte han ud at tjene. Han fik Plads hos en stor Gaardmand i et Sogn nogle Mil derfra, og Afskeden fra Hjemmet var bedrøvelig. Moderen, og de smaa Søskende græd, og Moderen trøstede ham saa godt hun kunde og bad ham aldrig glemme sit Fadervor, som hun havde lært ham. Faderen derimod opmuntrede ham — trods hans Hjerte krympede sig ved Afkedsstunden — og fortalte ham, hvor stor han var, at han nu, ligesom Faderen og Moderen, selv skulde ud at tjene for sin Føde, og endnu paa det Tidspunkt kendte han ikke til den Følelse, der hedder Hjemvé. Først senere erfarede han den grusomme Smerte, og mangen Aften græd „lille Jens" sig i Søvn, og hans Tanker fløj ofte hjem til Moder og Fader og hans smaa Søskende, navnlig om Aftenen længtes han efter sin Slagbænk, hvor han plejede at sove sammen med 3 andre smaa Søskende. Her sov han i en tom Kalvebaas, ja, rigtignok laa en ældre Karl i Nærheden, men alligevel, aah, hvor haardt havde det været for den lille Jens, stakkels lille Jens, saa lille, og allerede skulde prøve saa meget, men mange smaa fattige Børn maatte paa de Tider jo gennemgaa den samme haarde Skole. Jens's Husbond var en gnaven og vanskelig Herre, storbrovtende, og regnede selvfølgelig ikke Børn som Jens for noget, han var jo kun en Fattigunge, en Knægt, der kunde taales, naar der var Brug for ham som Hyrdedreng. Saadan var lille Jens's Husbond. Lille Jens maatte Søn- og Søgnedage passe Husbondens Gæs og Faar, kun afbrudt af 2 halve Dage, hvor han maatte besøge en Skole. Og hvilken Uhyrlighed af en Skole. Steen Steensen Blicher fortæller os om en saadan Lærer, der var Skuelmeister om Vinteren og Murermester om Sommeren og var lige dygtig til begge Dele. Hvordan ham her var som Murermester vides ikke, derimod var han meget ringe som Lærer, ja, saa ringe, at hans Kone nok i videst Forstand var den egentlige Skolelærer, idet Manden for det meste var fuld; han drak fra tidlig Morgen til langt ud paa Natten. Vi kan nok forstaa, at lille Jens ikke her modtog megen Lærdom; naa, det var jo heller ikke det, at det gjaldt om i de Tider, og navnlig ude i de afsidesliggende Hedesogne.

Sommeren var jo den bedste Tid for vor lille Ven; men Dagene var lange, og træt kunde en saadan lille Purk jo nok blive ved idelig at være paa Farten efter Gæssene, som selvfølgelig helst vilde være dér, hvor de ikke maatte. Præsten, den velbyrdige Hr. Søren Pederstrup, var bekendt for sit alt andet end blide og sagtmodige Væsen, havde en Havremark, der stødte op til de for Gæssene og Faarene bestemte Enemærker, og der vilde Gæssene helst være, saa vor lille Ven maatte ustandselig være agtpaagivende og i Aktivitet for at holde dem borte derfra. Han maatte ustandselig bruge sine smaa Ben og være snart her, snart der, og Gæssene gav ham ikke nogen lang Hviletid.

En Søndag ved Midsommertid, hvor Solen særlig brændte i Middagstiden, alt var som hendøet, ikke en Vind rørte sig, selv Hundene, som ellers nok kan bruge Mund, var saa dovne af Varme, at de laa, hvor de kom, med Tungen langt ud af Halsen, dasende af Varme. Og vor lille Ven, som havde sat sig ned for at spise sin Middagsmad, blev overvældet af Træthed, saa at han meget mod sin Vilje faldt i en blidelig Slummer, og Gæssene, som nu fik frie Tøjler, var straks ovre i Præstens Havre. Lille Jens, som var i Drømmenes Rige, langt borte, anede intet, før han syntes én raabte højt, og Stemmen blev højere, og vor Ven synes den kom nærmere, og saa tydelig hørte han én raabe: „Jens! Jens!". Da vaagnede han op, og, oh Skræk og Vé. Præsten i hele sin Storhed staar foran ham, og i en Fart kom han op og saa alle Gæssene i Præstens Havre, tagende godt for sig af Retterne, og af Sted hen efter Gæssene, som han fik drvet tilbage til deres egne Enemærker, mens Præsten gram i Hu ustandselig skældte ud. Da lille Jens efter megen Anstrengelse var færdig og med Angst i sit lille Hjerte naaede hen til den strenge Præst og ventede paa en Tordentale, bad Præsten ham hente en Kæp derovre fra Hegnet, og da lille Jens grædende kom tilbage med den, maatte han paa Præstens Befaling selv foretage den nødvendige Nedknapning af Bukserne, og Præsten lagde ikke Fingre imellem ved den paafølgende Afstraffelse.

Præsten var i sin Vogn paa Vej til Gudstjeneste i sit Annexsogn, og fra Vognen saa han jo Gæssene i Havren, og efter den omtalte Afstraffelse fortsatte han sin Kørsel til Kirken, hvor han frimodigt prædikede om Guds Naade og om Guds Kærlighed til Menneskene.

Det maa have været en underlig Præst, efter først paa en bestialsk Maade at afstraffe en lille fattig 7—8 Aars Dreng, fordi han ved Overanstrengelse —, husk Kl. 3 om Morgenen kom han op, underligt var det ikke, om han paa en lummervarm Sommerdag blidelig slumrede ind i Middagsstunden —, og derfra forkynde om Gud er Kærlighed.

Naa, dette paserede jo i 1831, og lille Jens blev en gammel Gubbe, en elskelig og rar gammel Mand, som var i Besiddelse af en Viljestyrke og en Kraft, som var saa temmelig enestaaende. Tit fortalte han om sine Oplevelser derude paa Heden som Vogterdreng med Bindehosen, men Historien her om Præsten var den, der stærkest havde brændt sig ind i hans Erindring.

30-12-28. M. C. M.

Forsikringsmand i Chicago 1940

I 1909 rejste *Olaf Madsen*, Søn af den 91-aarige Enkefru *Hansine Madsen*, „Rosenlund" til Amerika, og han er nu Livsforsikringsinspektør i Chicago, er gift med en Lollænderinde og har egen Villa og Bil som alle ordentlige Amerikanere.

Skønt der ligger et Spand af 30 Aar mellem den Gang og nu, er der mange Fredericianere, som husker Olaf Madsen, først og fremmest Sportsfolkene. Man mindes den unge, splejsede Mand fra den Tid, han sammen med Kammeraterne tumlede sig paa Grønsværet paa Fodboldbanen, og de færreste kender ham vel saadan, som han ser ud paa Billedet her.

Olaf Madsen, der nu er 51 Aar gammel, forsøgte sig i sine unge Dage paa forskellige Arbejdsfelter, bl. a. lærte han Kontorfaget paa Loehrs Sæbefabrik, og da han kom til Amerika, prøvede han

Forsikringsinspektør Olaf Madsen og Frue, Chikago

ogsaa der forskellige Arbejdsomraader. Han klarede sig glimrende forretningsmæssigt set, og Sproget havde han lært af den engelske Sproglærer *Maxwell*, der opholdt sig i Fredericia i Tiden umiddelbart før, Madsen drog af Sted til U. S. A.

Inden Olaf Madsen gik over til Forsikringsvæsenet, arbejdede han en Tid som Farmer ved Chicago, og senere fik han Ansættelse ved Jernbanevæsenet i Kanada. Ved sit nuværende Arbejde befinder han sig godt, og han har Grund til at være tilfreds med sin gode Stilling. I Chicago kommer Olaf Madsen i Kontakt med mange Danskere gennem den danske Forening.

I 1916 var han hjemme i Danmark og aftjente da sin Værnepligt, men i 1919 gik Turen atter til Amerika. Det var hans Mening at besøge Moderen og Broderen, Restauratør *Aage Madsen*, i Sommer, men Krigen afskar ham fra dette. I denne Tid er Brevvekslingen mellem Hjemmene her og hist kun sparsom, men Olaf Madsen er flink til at skrive hjem, og trods de mange Aars Udlændighed har han altid vist sig som en god, trofast Søn.

Jydske Tidende

Olaf og Bertha Madsen. Jeppe og Hansine Madsen. Fot. omkr. 1919.

Bertha og Olaf Madsen Omkr. 1919

Fredericianer organiserer Tøjgaven fra Minneapolis.

I det amerikanske Ugeblad »Midwest Scandinavien« finder vi et Billede af fire Danskere, som er i Færd med at emballere Tøjgaver til Danmark. Bladet oplyser, at det er Olaf J. Madsen, som har organiseret Tøjgaven fra Minneapolis til det gamle Land.

Olaf J. Madsen er Fredericianer — Søn af forlængst afdøde Købmand Jeppe Madsen, Sjællandsgade, og Broder til fhv. Opkræver M. C. Madsen, Sjællandsgade, og Restauratør Aage Madsen.

Det kan i denne Forbindelse nævnes, at det amerikanske Blad bringer en Spidsartikel med Overskriften »Historic Dates of Denmark« og fremhæver 6. Juli-slagets store militære Betydning.

Familien Mølbach Nielsen

Hansine Madsen g.m. Jeppe Madsen havde fire halvsøskende:

Olia f. 1856 - d. 18.8.1919. Ugift.

Jørgen g.m. Kristine.29.10.1887. De holdt guldbryllup i 1937. De havde 8 børn. De boede i Horsens.

Niels g.m. Marie. De boede i København. 3 børn.

Ane g.m. skrædder Petersen. De havde 7 børn.

Kristine og Jørgen Nielsen

Herren hjemkaldte i Gaar vor kære lille, altopofrende Tante, Søster og Svigerinde,

Frk. Olia Nielsen,

63 Aar, hvilket herved meddeles Slægt og Venner.

Fredericia, den 19. August. 1919

Paa Familiens Vegne:

Chr. Madsen,

6296 Opkræver.

Begravelsen foregaar, vil Gud, Fredag den 22. ds. Kl. 2¼ fra Trinitatis Kirke.

Eventuelle Kranse bedes sendt til Kongensstræde 79, 1. S. t. h.

Dødsfald.

Fhv. Banenæstform. H. G. Dupont,

Bjergegade 76, er afgaaet ved Døden paa By- og Amtssygehuset, 76 Aar gl. Dupont hørte til Byens ansete Borgere, og hans høje, ranke Skikkelse var kendt af mange. I langt over 40 Aar virkede han med Dygtighed ved Statsbanerne, hvor han var afholdt saavel af sine Overordnede som af sine Kammerater. Han var en interesseret Organisationsmand og en af Pionererne indenfor Dansk Jernbaneforbund, hvor han var Medlem af Hovedbestyrelsen og Afdelingens Kasserer i over 25 Aar. Han var en pligtopfyldende Mand, som satte en Ære i at udfylde de Tillidsposter, han valgtes til, paa den mest samvittighedsfuld Maade, hvorfor han ogsaa ved flere Lejligheder gennem Aarene var Genstand for Hyldest og store Æresbevisninger som Tak og Paaskønnelse. Ogsaa indenfor Reformert Menighed har han beklædt Tillidsposter og i en lang Aarrække var han i Bestyrelsen for Arbejdernes Byggeforening.

I Maj Maaned fejrede Dupont Guldbryllup i Stilhed med sin efterlevende Hustru, men blev alligevel Genstand for ualmindelig stor Opmærksomhed, thi Ægteparret har ved deres eksemplariske Liv skabt sig Venner overalt. Foruden Hustru efterlader Dupont sig 3 Døtre og en Søn, der er Installatør i Holstebro.

Dupont vil overalt blive mindet som en nobel, retskaffen og rettænkende Mand.

Jordefærd

Pens. Banenæstformand Dupont

Pensioneret Banenæstformand *H. G. Dupont* begravedes i Gaar Eftermiddag under stor Deltagelse fra Reformert Kirke. Til Baaren hvor to Faner paraderede, var sendt mange smukke Kranse, deriblandt signerede fra Banepersonalet 1. og 2. Distrikt, Banearbejderpersonalet i Fredericia, D. J. F., Fredericia Fællesafdeling, og Arbejdernes Byggeforening.

Pastor *Aillaud* talte smukt ud fra Ordet: „Og det skal ske, at der mod Aftenstid skal blive Lys". Pastoren understregede, at hvert Dødsfald minder om Livets Alvor, men at vi ikke skal lade os nedbøje deraf. Vi skal med Glæde udføre vort Arbejde, men vi skal ogsaa lære at tælle vore Dage.

Efter Talen spillede Organisten „Judex", og Kolleger bar Kisten ud af Kirken. Ved Graven paa Reformert Kirkegaard rettede Baneafdelingsformand *Hjortkild*, Graasten, en Tak til den Afdøde for hans Arbejde indenfor Organisationen, og bragte ham en sidste Tak for godt Kammeratskab. Snedkermester *Madsen* takkede for Deltagelsen.

Henrik Dupont's fader var en af Fredericias avlsbrugere, hvis hus lå i Prinsessegade overfor Ryes Plads, der hvor nu KINO ligger. De havde et par køer, som hver dag blev ført gennem byen til græsning på markerne uden for byen.

Ældre Dame fundet død og blodig.

1937

I Gaar Eftermiddags blev en ældre Dame, fhv. Bogholderske, Frk. *Marie Nielsen*, fundet død i sin Lejlighed paa Vigerslevvej Nr. 7. Hendes Ansigt var blodigt og syntes forslaaet, hvorfor Drabskommissionen blev tilkaldt sammen med en Retslæge.

Man kom dog hurtigt til det Resultat, at der forelaa et Ulykkestilfælde og ikke en Forbrydelse.

Marie Nielsen har i længere Tid haft et Hjerteonde og er formentlig død af et Hjerteslag. Hun er faldet om og har derved slaaet Ansigtet til Blods.

Dødsfald.

Fhv. Tilskærer I. C. Nielsen, Ydunsvej 8, er afgaaet ved Døden under et Ophold hos en Datter i Vejle. Afdøde, der blev 78 Aar gammel, var Medlem af Blaa Kors' Bestyrelse og havde Tilknytning til Indre Mission. Han efterlader sig flere Børn.

Dødsfald.

Efter lang Tids haabløs Sygdom er Bagermester P. Th. Petersen, Jyllandsgade, i Nat afgaaet ved Døden paa Vejle Bys- og Amtssygehus.

Afdøde, der blev 54 Aar gl., var Søn af afdøde Snedkermester P., Bjergegade. Han lærte Bagerprofessionen her i Byen, arbejdede nogen Tid som Svend i Sorø og etablerede sig senere som Bagermester i Aarhus, indtil han overtog Forretningen paa Hjørnet af Jyllands- og Købmagergade. Som den dygtige Mand, han var i sit Fag, oparbejdede Petersen paa dette Sted en kendt Forretning med en stor Kundekreds. Indenfor sine Fagfællers Kreds var han betroet flere Tillidshverv. Saaledes kan det nævnes, at i flere Aar sad han som Medlem af Fredericia Bagerforenings Bestyrelse. Igennem et Aar var han tillige Foreningens Formand, men maatte, tvunget af Sygdom, trække sig tilbage fra denne Post. Igennem mange Aar og til sin Død var Petersen Medlem af Bestyrelsen for

Fredericia Brødfabrik.

Dødsfald.

Efter længere Tids Sygdom er Fru Magda Marie Petersen, født Dupont, Enke efter Bagermester P. Th. Petersen, Akseltorvet, afgaaet ved Døden i en Alder af 49 Aar. En haard Skæbne har fulgt denne Familie. P. Th. Petersens Hustru af første Ægteskab døde i en ung Alder. I dette Ægteskab var der to Børn — en Søn og en Datter —, og i andet Ægteskab var der tre Døtre. I Efteraaret 1938 mistede Ægteparret en lille Datter, og Faderen var paa dette Tidspunkt saa alvorlig syg, at man ikke turde underrette ham om Dødsfaldet. Kort Tid efter døde Petersen, og nu er hans Hustru af andet Ægteskab ogsaa fulgt efter. Fru Petersen havde siden sin Mands Død fortsat Forretningen med Hjælp af en Bestyrer. For et halvt Aars Tid siden blev hun syg, og de sidste Par Maaneder havde hun maattet tilbringe paa Set. Josephs Hospital, hvor hun i Gaar sov hen. Efter hendes Ønske vil Bisættelsen foregaa fra Hjemmet, hvortil hun bragtes i Aftes.

Efter Talen sang Frk. Christiane Nielsen „Min Jesus, lad mit Hjerte faa".

Jordefærd.

Under meget stor Deltagelse jordfæstedes i Dag fra Trinitatis Kirke Fru Magda Marie Petersen.

I Kirken, der var fuldt oplyst, var der smukt pyntet med stedsegrønne Planter og hvide Drapperier. Til Baaren var sendt et Væld af Kranse, deriblandt flere signerede, bl. a. fra Markholt-Olesens Realskole, I.O.O.F., Fredericia Brødfabrik, Bagermesterforeningen, Dansk Lokomotivmandsforenings Fredericia-Afd., »2. Januar«, Personalet, Gerdas Kammerater, 9 I og 9 II, Gurlis Kammerater, 8 I og 8 II.

Efter Salmen »Er Livet alt lifligt herneden« talte Pastor Holger Petersen ud fra sidste Vers i denne Salme, idet han pegede paa, at der var brugt et Billede af vort Menneskeliv. Der tales om mørke Skyer, der kan ligge over et Menneskeliv, og som

Edith Tottie.
Gerda Gurli
Køben

Jordefærd.

Under meget stor Deltagelse jordfæstedes i Dag fra Trinitatis Kirke Fru Magda Marie Petersen.

I Kirken, der var fuldt oplyst, var der smukt pyntet med stedsegrønne Planter og hvide Draperier. Til Baaren var sendt et Væld af Kranse, deriblandt flere signerede, bl. a. fra Markholt-Olesens Realskole, I.O.O.F., Fredericia Brødfabrik, Bagermesterforeningen, Dansk Lokomotivmandsforenings Fredericia-Afd., »2. Januar«, Personalet, Gerdas Kammerater, 9 I og 9 II, Gurlis Kammerater, 8 I og 8 II.

Efter Salmen »Er Livet alt lifligt herneden« talte Pastor Holger Petersen ud fra sidste Vers i denne Salme, idet han pegede paa, at der var brugt et Billede af vort Menneskeliv. Der tales om mørke Skyer, der kan ligge over et Menneskeliv, og som det er umuligt for Mennesker at drive bort, selv om vi ved, at der bag Skyerne er Sol og Lys.

Der er ogsaa brugt et Billede om Dalen, hvor der sjældent kommer Sol. Tilsammen er det et Billede af vort Menneskeliv fra Vuggen til Graven. De mørke Skyer kan være Sygdom, snart snigende og snart Tordenskyer. Intet Menneske kan drive Skyerne bort. Kun naar Solen kommer og siger: Her er jeg, saa er der Sol.

En saadan Skat har vi i Guds Kærlighed til Menneskene — i Jesus Kristus. Han er altid til Stede og siger: Her er jeg, vil du tage mod mig? Gud er kommen til os gennem sin Aabenbaring Jesus Kristus, og hvad intet Menneske formaar ved nok saa megen Deltagelse og Hengivenhed formaar Jesus Kristus, blot vi tager mod ham.

Pastoren sluttede med personlig prægede Ord, hvori han fremdrog, at de Efterladte vil bevare mange gode Minder om Afdøde.

Efter Talen sang Frk. Christiane Nielsen „Min Jesus, lad mit Hjerte faa".

Efter Salmerne „Du, Herre Krist" og „Jesus os til Trøst og Gavn" blev Kisten af Bagermestre baaret ud af Kirken, medens Koret sang „Som Dug paa slagne Enge". Fra Kirken til Graven paa Trinitatis Kirkegaard bar Odd-Fellowbrødre.

Efter Jordpaakastelsen takkede Prokurist Schrøder paa Familiens Vegne for den udviste Deltagelse.

